

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci
žalobce: T. T., narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, naposledy pobytem ...,
zastoupeného: Mgr. Ondřej Novák, advokát, se sídlem Farní 19, 738 01 Frýdek Místek, proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o
žalobě ze dne 18.3.2018 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2018 č.j. OAM-3/LE-LE05-
LE24-2018,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ondřeji Novákovi se p ř i z n á v á
odměna ve výši 25.943,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu
v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 18.3.2018 k výzvě soudu doplněnou dne 7.5.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.3.2018 č.j. OAM-3/LE-LE05-LE24-2018, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen zákon o azylu). Žalobce nejprve obecně namítal, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 4, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), a následně žalovaný nepřihradil skutkovou podstatu pronásledování pod § 12 zákona o azylu. Dále uvedl, že v jeho případě jsou naplněny důvody pro udělení humanitárního azylu, neboť s ohledem na okolnosti jeho případu by bylo nelidské a nespravedlivé nutit jej k návratu do jeho země. Humanitární azyl je

na místě udělit především za situace, kdy to odůvodňuje zdravotní stav žadatele a dostupnost zdravotní péče v zemi jeho původu. Je pravdou, že jeho zdravotní stav je v pořádku, avšak jeho matka je vážně nemocná, trpí rakovinou a musí podstupovat pravidelnou chemoterapii. A právě k tomuto měl žalovaný při rozhodování přihlédnout, avšak humanitární azyl si vyložil příliš restriktivním způsobem, ač žalobce má za to, že splňuje podmínky pro jeho udělení. Je zřejmé, že bez kvalitní lékařské péče dojde k výraznému zhoršení zdravotního stavu jeho matky. S ohledem na životní podmínky a kvalitu zdravotní péče v zemi jeho původu, by neudělení humanitárního azylu bylo vůči němu nelidské, kdy by doba jeho odloučení od matky byla zbytečná a snaha o její vyléčení by byla zmařena, jelikož jeho matka je odkázána na finanční prostředky, které v České republice (dále jen **ČR**) získá. V případě, že by zdejší soud vyhodnotil, že tato situace žalobce není dostatečným důvodem pro udělení humanitárního azylu, je přesvědčen, že by mu měla být udělena tzv. doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu. V zemi původu, do které by měl být vrácen, je veden válečný konflikt a on má důvodnou obavu, že v případě vrácení do země původu by utrpěl vážnou újmu. Byť žalovaný uvedl, že konflikt probíhá ve velké vzdálenosti od případného místa jeho pobytu, je zřejmé, že při dnešním stavu válečné techniky ani tato vzdálenost nezaručuje jeho bezpečí a jeho život je tedy vážně ohrožen. Následně žalobce odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (věc Tarakhel proti Švýcarsku, ze dne 4. 11. 2014, stížnost č. 29217/12, M. S. S. proti Belgii a Řecku), čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí*).

Podáním ze dne 9.4.2018 žalobce dodatečně žádal o ustanovení zástupce soudem, jelikož nemá dostatek finančních prostředků a nemá dostatečnou orientaci v českém právním řádu. Zdejší soud usnesením ze dne 19.4.2018 č.j. 60Az 25/2018-29 ustanovil žalobci Mgr. Ondřeje Nováka, advokáta, se sídlem Farní 19, 738 01 Frýdek-Místek, s ohledem na tehdejší místo pobytu žalobce v Havířově.

Napadeným rozhodnutím ze dne 1.3.2018 č.j. OAM-3/LE-LE05-LE24-2018, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 6.1.2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že na vojně dělal odstřelovače a proto jej chtěli poslat do války na východ Ukrajiny. Dodal, že se musí starat o svoji nemocnou matku, která má rakovinu prsu a pravidelně dostává chemoterapie. Při pohovoru žalobce mimo jiné uvedl, že je rozvedený, bezdětný a ve vlasti žil v obci Drohobyč, ve Lvovské oblasti, na území ČR vstoupil v roce 2005. Ke svému zdravotnímu stavu konstatoval, že kromě srdečních arytmií, s čímž se nijak neléčí, je jinak zdravotně zcela v pořádku.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava, že na Ukrajině by byl odveden do armády a poslán do války na východě Ukrajiny. Žalobce rovněž uvedl, že se musí starat o svou nemocnou matku a vydělávat peníze, aby matce mohl zajistit lepší léčbu, a také nechce žít ve státě, kde nefungují zákony a vládne korupce, nýbrž naopak v zemi, kde zákony fungují a kde může pracovat a platit daně.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědí a vyjádření a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

Žalovaný konstatoval, že snahu o legalizaci pobytu v ČR ani ekonomické důvody včetně potřeby vydělávat peníze na zajištění vyššího standardu léčby vážně nemocné matky

žalobce, nelze podřadit k důvodům základající udělení mezinárodní ochrany. Nelze jim podřadit ani neochotu žalobce vrátit se do země, kde podle jeho slov nefungují zákony a vládní korupce. Z výpovědi žalobce vyplynulo, že v této souvislosti nikdy žádné potíže neměl, a neuvedl ani nic, z čeho by vyplývalo, že by nějaké konkrétní problémy, či dokonce pronásledování, mohl očekávat po návratu na Ukrajinu.

K obavě výkonu vojenské služby žalovaný uvedl, že obecně platí, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem. Tuto zásadu uznává mj. i Úmluva o právním postavení uprchlíků (tzv. Ženevská konvence) z r. 1951, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Nemůže se tedy jednat o jednání označitelné jako pronásledování. Jak vyplývá z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 24.11.2016 č.j. 115045/2015-LPTP vojenská služba se řídí na Ukrajině zákonem, přičemž právo je vymahatelné a podmínky výkonu vojenské služby jsou zcela standardní. Žalovaný také uvedl, že na Ukrajině hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody na 2-5 let, to však teprve v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz. V případě žalobce k tomu však dosud nedošlo. Dokud občan rozkaz nepřevzme, není trestně postižitelný. Z tohoto důvodu je v ukrajinských podmínkách běžné vyhýbání se vojenské službě právě vyhýbáním se převzetí povolávacího rozkazu.

Žalovaný se také zabýval možností udělení humanitárního azylu, když mimo jiné uvedl, že žalobce o oprávnění k pobytu na území ČR podle zákona o pobytu cizinců přišel vlastní vinou a v případě zmíněného vážného onemocnění se nejedná přímo o jeho osobu, nelze tedy situaci žalobce považovat za natolik výjimečnou, aby jejím jediným, lidsky přijatelným, řešením bylo udělení azylu z humanitárního důvodu. Pro úplnost žalovaný konstatoval, že z výpovědi žalobce nevyplývá, že by se jeho matce na Ukrajině nedostávalo nezbytné lékařské péče, nýbrž pouze to, že by pro ni chtěl zajistit vyšší standard péče, než je úroveň péče poskytované ukrajinským zdravotním systémem zdarma.

Rovněž žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

*Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 23.5.2018 popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje porušení některých ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu a současně odkázal na spisový materiál. K námitce týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaný uvedl, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobcem veden pohovor. Následně žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce žil v obci Drohobyč, ve Lvovské oblasti, kde k ozbrojeným střetům nedochází, nýbrž tato se nachází pod kontrolou současné proevropsky orientované ukrajinské vlády. V této souvislosti odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 268/2014-17. Správní orgán dále uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a současně poukázal na rozsudek NSS ze dne 15.10.2003 č.j. 3 Azs 12/2003-38. K tomu dále žalovaný konstatoval, že řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce, též situaci v zemi původu a plně odkázal na závěry*

napadeného rozhodnutí, které jsou dostatečným a srozumitelným způsobem odůvodněny, a ze kterých jasné plyne, z jakých důvodů a na základě jakých podkladů neshledal důvody hodné zvláštního zřetele k udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 1.3.2018 i vyjádření žalovaného ze dne 23.5.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 1.3.2018 žalobci předáno dne 2.3.2018.

Na základě výzvy zdejšího soudu žalobce sdělil dne 30.5.2018, že trvá na nařízení ústního jednání.

Následně dne 8.6.2018 zdejší soud zjistil z databáze Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, že žalobce má hlášený pobyt v Pobytovém středisku v Havířově, ale má propustku na dobu od 16.4. do 24.7.2018 na adresu Tachovské nám. 1, 130 00 Praha – Žižkov.

Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou ze dne 8.6.2018, kdy uvedl, že žalovaný nesprávně posoudil bezpečnostní situaci na Ukrajině. Rozsudek NSS (ze dne 15.1.2015 č.j. 7 Azs 265/2014-17), kterým žalovaný argumentuje, je již tři roky starým rozhodnutím. Proto o závěr, který je v tomto rozhodnutí vysloven, tak nelze opírat takové zásadní rozhodnutí, jakým je rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce dále uvedl, že uvedené rozhodnutí neobsahuje vyslovení právního názoru, ale pouze se jedná o zhodnocení situace, která zřejmě panovala před třemi lety. Válečné konflikty se mohou měnit ze dne na den, období tří let je tedy dlouhou dobou, proto by se k tomuto názoru NSS nemělo vůbec přihlížet. Následně žalobce poukázal na aktuální zprávy v médiích. Byť žalovaný uvedl, že se na Ukrajině nejedná o celostátní konflikt, není zde na místě tento konflikt zlehčovat. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud žalobě v plném rozsahu vyhověl.

Ústního jednání konaného dne 28.6.2018 se zúčastnil zástupce žalobce a zástupce žalovaného. Zástupce žalobce setrval na podané žalobě i na replice v této věci a závěrem navrhl, aby soud v plném rozsahu vyhověl žalobě. Zástupce žalovaného konstatoval, že trvá na vydaném rozhodnutí a stejně tak na jejích vyjádření a následně navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Dle § 78 odst. 7 *s.ř.s.* soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Podle § 12 zákona o azylu „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství,

národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu „Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, jak je zřejmé z níže uvedeného.

Soud se nejprve zabýval tím, jaké podklady si žalovaný opatřil pro vydání napadeného rozhodnutí. Součástí správního spisu jsou zpráva Úřadu Vysokého komisaře Organizace spojených národů pro lidská práva (dále jen **OHCHR**) o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 13.6.2017; informace Freedom House „Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina“ z ledna 2017; zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2016 ze dne 3.3.2017; výroční zpráva Amnesty International 2016/17 o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 22.2.2017; informace OAMP MV ČR o situaci na Ukrajině ze dne 24.7.2017; informace Ministerstva zahraničních věcí (dále jen **MZV**) ČR č.j. 103518/2016-LPTP ze dne 3.6.2016 o situaci navrátilých se neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu; informace MZV ČR č.j. 115045/2015-LPTP ze dne 9.10.2015 o vojenské službě; informace Amnesty International o uplatňování trestu smrti ve světě z dubna 2016.

Podle rozsudku NSS ze dne 4.2.2009 č.j. 1 Azs 105/2008-81 „*Informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“

Žalobce během správního řízení označil za důvody opuštění vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany obavy z odvodu do armády a do války a také svoji osobní situaci, kdy uvedl, že se musí starat o svou nemocnou matku a vydělávat peníze, aby jí mohl zajistit léčbu. Žalovaný při hodnocení důvodů žalobce vycházel z informací o zemi původu, které jsou standardně přijímány jako dostačující a odpovídající shora uvedeným kritériím. S ohledem na tvrzené skutečnosti a formulaci důvodů žalobcem byly tyto informace

dostatečně podrobné, přiměřeně aktuální a tematicky zaměřené tak, aby bylo možno poměřit tvrzené skutečnosti s objektivně a nestranně doloženou realitou.

K obavám žalobce z odvodu do armády zdejší soud odkazuje na usnesení NSS ze dne 29.6.2016 č.j. 2 Azs 99/2016-21, ve kterém se uvádí, že „K otázce odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49 tak, že *“Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.” Samotné odmítání vojenské služby tedy odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Branná povinnost je totiž sama o sobě zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany (srov. např. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44 nebo usnesení NSS ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 – 30, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43 nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34).“*

Soud uvádí, že i případný nástup vojenské služby na straně žalobce by nebyl sám o sobě azylově relevantní, byť je pochopitelný strach spojený s možností nutnosti bojovat v ozbrojeném konfliktu. Dále je nutné konstatovat, že žalovaný na základě podložených informací, které shromáždil a s nimiž konfrontoval žalobcova tvrzení, dospěl k závěru, že žalobci nástup do armády a do bojů na východě země jeho původu nehrozí. Žalobce nepředložil jakékoli důkazy na podporu svých tvrzení a soud se ztotožnil s obsahem napadeného rozhodnutí, ve kterém se žalovaný touto problematikou do hloubky zabýval, včetně možného trestního postihu za nenastoupení vojenské služby.

Zdravotní problémy matky žalobce jsou sice vážnějšího charakteru, ale soud je přesvědčen, že v dané věci žalovaný nevybočil z mezí potřebného uvážení, kdy daná situace není důvodem, aby mohla znamenat naplnění podmínek pro udělení azylu z humanitárního důvodu či doplňkové ochrany. Žalovaný se danou situací dostatečně zabýval, když mimo jiné konstatoval, že životní situaci žalobce nelze považovat za natolik výjimečnou, aby jejím jediným, lidsky přijatelným, řešením bylo udělení azylu z humanitárního důvodu. Z výpovědi žalobce nevyplývá, že by se jeho matce na Ukrajině nedostávalo nezbytné lékařské péče, nýbrž pouze to, že by pro ni chtěl zajistit vyšší standard péče, než je úroveň péče poskytované ukrajinským zdravotním systémem zdarma.

Dle názoru soudu je nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu v ČR pro svůj další život. K takovému účelu však nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy pronásledování z taxativně vymezených důvodů, což v případě žalobce nebylo prokázáno.

K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20.10.2005, č.j. 2 Azs 423/2004-81 a ze dne 9.2.2016, č.j. 2 Azs 137/2005-51, v nichž se uvádí, že: „ (...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku NSS ze dne 13.1.2005, č.j. 3 Azs 119/2004-50 je uvedeno, že: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době

strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se o přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“ Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu. V tomto směru soud přiměřeně odkazuje i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí, že: „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“

Soud dále konstatuje, že pro aplikaci ustanovení § 14a zákona o azylu je třeba zkoumat, zda žadatel splňuje stanovená kritéria, která popsal NSS v rozsudku ze dne 31.10.2008, č.j. 5 Azs 50/2008-62. Podle citovaného rozsudku je třeba k udělení doplňkové ochrany splnit kumulativně následující podmínky: „Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba); (3) vážné újmy; (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu; a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule.“ Udělení doplňkové ochrany je dále vyloučeno v případě, že žadatel splňuje podmínky pro udělení azylu (§ 28 odst. 1 zákona o azylu). Při posouzení ve vztahu k existenci důvodu pro udělení mezinárodní ochrany nebo doplňkové ochrany vycházel žalovaný především z výpovědi žalobce a dále z informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, které jsou součástí správního spisu. Žalobce měl možnost během správního řízení navrhnout důkazy, o kterých se domníval, že lépe vystihují aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, což však neučinil. Soud má tedy za to, že žalovaný v průběhu správního řízení shromáždil dostatek podkladů pro posouzení situace v zemi původu žalobce a dostatečně se vypořádal s tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany.

V žalobě byly dále obsaženy pouze obecné námitky spočívající v porušení § 2 odst. 1 a 3, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Soud uvádí, že žalobce nijak blíže nespecifikoval, v čem tato pochybení měla spočívat, proto soud napadené rozhodnutí zkoumal jen obecně a neshledal namítaná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Lze tedy shrnout, že žalovaný v řízení postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o azylu a na podkladě shromážděných informací zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v nezbytném rozsahu ve vztahu k odůvodnění žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Provedené dokazování bylo s ohledem na konkrétní okolnosti případu dostačující.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.r.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Protože byl *usnesením zdejšího soudu ze dne 19.4.2018, č.j. 60 Az 25/2018-29*, žalobci zástupcem ustanoven advokát Mgr. Ondřej Novák a dle § 35 odst. 9 s.ř.s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát, rozhodl soud, jak je uvedeno ve *výroku III. tohoto rozsudku*. Ustanovenému zástupci byla dle písemného vyúčtování nákladů ze dne 28.6.2018 přiznána odměna za zastupování za 4 úkony právní služby (*první porada včetně přípravy a převzetí zastoupení; doplnění žaloby ze dne 7.5.2018; replika ze dne 8.6.2018, účast na jednání dne 28.6.2018*) ve výši 3.100,-Kč/úkon, celkem tedy 12.400,-Kč, a náhrada hotových výdajů za 4 úkony právní služby v paušální výši 300,-Kč/úkon, celkem tedy 1.200,-Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)*. Dále byla připočtena náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu za cestu osobním vozidlem Peugeot Combi, registrační značka x, z Frýdku-Místku do Plzně a zpět za účelem účasti jednání u Krajského soudu v Plzni – základní náhrada za použití vozidla podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., *zákoník práce*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákoník práce*), činí 3.680 Kč (tj. 920 km x 4 Kč/km) a náhrada výdajů za spotřebované pohonné hmoty dle § 158 odst. 3 zákoníku práce a § 4 písm. a) vyhlášky č. 463/2017 Sb. činí 2.160,62 Kč (tj. 7,7 l/100km x 30,50 Kč/l x 9,2), tedy celkem 5.840,62 Kč. Náhrada za promeškaný čas strávený cestou za shora uvedenou cestu do Plzně a zpět dle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu v délce dvaceti půl hodin činí celkem 2.000,-Kč. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 4.502,53 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny po zaokrouhlení v tomto řízení tedy činí **25.943,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 28. června 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně